

AMUNT I AVALL

**GABRIEL
FERNÀNDEZ**

anem

AMUNT I AVALL

**GABRIEL
FERNÁNDEZ**

anem
EDITORS

anem EDITORS

Amunt i avall

© Gabriel Fernández Coy

© D'aquesta edició:

Anem Editors, Encamp-Montellà, març de 2024

Edició: Oliver Vergés Pons i Marc Cortès Minguet

Disseny i maquetació: Oliver Vergés Pons

Correcció i revisió: Marc Cortès Minguet

© De les fotografies: Laura Gálvez-Rhein

www.anemeditors.com · contacte@anemeditors.com · [@anemeditors](https://www.instagram.com/anemeditors)

DL AND.I-2024

ISBN 978-84-18865-35-0 (Anem Editors, SL)

ISBN 978-99920-65-76-1 (Anem Editors, SL)

Imprès a GoPrinters (la Seu d'Urgell)

Tots els drets reservats. Sense l'autorització escrita dels titulars del copyright, queden prohibides les reproduccions totals o parcials d'aquesta obra a través de qualsevol procediment. Dirigiu-vos al CEDRO <www.cedro.org> si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals d'algun fragment d'aquesta obra o per a qualsevol ús similar.

*Al meu pare, Gabriel, i a la meva mare, Otília.
Per ser uns grans pares. Uns pares que s'han
esforçat perquè sabès que m'estimen molt.
Ho sé. I és molt maco.*

*A la Gemma, per no rendir-se mai amb mi.
Per no rendir-se mai amb nosaltres, perquè
sempre m'ha dit que soc una
«estrella estrellada».*

Aquest llibre va exactament d'això.

*Als meus pares i a la Gemma:
el meu equip titular.*



INTRODUCCIÓ

Hi va haver dues versions d'Ali. La primera i potser més recordada és la del púgil jove que flotava al ring i que no callava ni sota l'aigua. La del campió olímpic, la de qui va destronar prenyat d'insolència Sonny Liston. I després hi ha la del boxejador que va tornar a regnar després d'haver estat desposseït del títol per negar-se a anar a la guerra del Vietnam. Al mateix temps que la seva figura pública es transformava en llegenda, el boxejador es va humanitzar una mica i va deixar pas a algú extremadament competitiu i gran estrateg. La seva obra mestra va ser el combat per al títol dels pesos pesants a Kinshasa contra l'exuberant George Foreman. Allà, sota la pluja, es va elevar sobre les cordes al final del combat cridant al món que era el més gran.

I ho era.

Aquell moment el va fer etern; el va convertir en una figura sobrenatural, un mite que seria visitat mil cops per intentar explicar, sense èxit,

la capacitat de l'ésser humà per acomplir reptes que semblen totalment fora de la lògica. Alhora, aquella nit Ali va rebre un càstig duríssim que es va repetir i repetir en una carrera allargada en excés i que va tenir greus conseqüències en la seva salut. Les papallones i les abelles (ell volava i picava sobretot quan era jove...) no acostumen a rebre la quantitat de cops que li van caure a aquest home; van derivar en un Parkinson que li va provocar un ocàs farcit de grans incomoditats de salut.

Ali. *The greatest*. No us he dit res que no sabéssiu.

Per què començar així aquesta necessitat que sento de passar-me llista i exhibir-ho? Una altra pregunta (més important) és per què tinc la necessitat d'exhibir-me? Per a això no tinc resposta, lamentablement.

Tornem a Ali. Per què passant per un tòtem tan perfecte i tan —a la fi— vulnerable com ell us puc explicar l'energia que m'ha mogut i remogut en els nou intensos anys que he passat al Bàsquet Club Andorra.

Volia saber-ho. Intentar tenir una idea tan precisa com sigui possible de com és. El que jo volia era saber què suposa ser allà i saber quina és l'olor, el sabor i la textura de formar part de les històries que he estat observant tota la vida des de la distància. Les grans històries de la competició. Allò que els versats anomenen «les grans lligues».

Els grans moments. Recopilar dades a través de la curiositat, de les fonts o de la mateixa feina de periodista oferia una imatge aproximada, segur, del que és. Però no pots dir que ho saps. Pots dir que t'ho imagines. T'hi pots acostar, però no ho saps, no ho has viscut.

I quan el juliol del 2014 em van oferir ser cap de comunicació en el retorn del Bàsquet Club Andorra a l'ACB, l'únic en què jo pensava era que per fi ho podria saber.

Un altre apunt de context és que el paper que a mi m'hauria agradat és el de solista de l'orquestra, o fins i tot el de director, però hi ha situacions que poden formar part dels somnis però no de la vida. La realitat s'encarrega molt ràpidament de dir-te que no ets un gran esportista, les eleccions que fem ens van encaminant i les teves capacitats i el desig et van obrint i tancant portes. Jo vaig triar el periodisme com a eina per estar d'acord amb mi mateix tant com fos possible i vaig anar fent amb alts i baixos fins aquell estiu del 2014 en què treballava al *Diari d'Andorra* i em van venir a buscar del bàsquet.

I sí, des del primer moment vaig acumular moltes vivències diferents, totes de gran intensitat i valor. Tant des del vessant de la comunicació i el màrqueting com des de la responsabilitat de ser el sentinella del bonic i dens relat que acompanya un projecte de país com el Bàsquet Club

Andorra. I és ben veritat que tots els moments compten, però al rovell de l'ou, al centre de tot, allà on resideix la part més íntima de l'energia que em vinculava amb aquesta feina, hi havia la possibilitat de tenir una cadira en aquesta taula; inicialment, sent testimoni i part activa dels fets des de la meua responsabilitat —cap de comunicació—, i després, de mica en mica, formant part dels problemes i de les solucions.

És molt important subratllar que això només pot passar si no mostres impaciència per situar-te en aquesta posició. De fet, només hi arribes a ser després d'anys de confirmar i reconfirmar la teua lleialtat als qui de veritat són al centre de la història. I no hi ha cap garantia, ni forfet, per tenir paper en aquesta funció, però és possible que passi.

I quan passa, ho saps. Sents que ja no estàs a l'altra banda i no ets una eina. Ets actor —no principal. Et toquen algunes frases en el guió i has d'estar preparat per dir-les.

Si llegiu tot el que us explico a continuació en aquest llibre potser entendreu millor el que us intento descriure. L'esport professional i les seves coses no deixen de ser una fotesa. Ho sé. Però un cop el *bitxo* t'ha picat no hi ha manera de deslliurar-se'n. El cabal emocional de posar-se en aquest torrent és ple de recompenses que et deixen records, vivències que visitaràs sempre i et faran dibuixar un somriure. També relacions humanes

de les que romanen, però almenys des de la meua mirada el més rellevant és viure dia a dia al costat d'un escorpí que potser no et mata d'una picada, però ho va fent a poc a poc i amb un verí psico-tròpic que és capaç de fer-te sentir la persona més feliç del món mentre et va destruint de manera simultània.

El que comparteixo en aquest llibre és la meua mirada. Hi posaré el reforç de les vivències i les anècdotes perquè em pugueu acompanyar en aquest viatge, però la lectura s'ha de fer retornant sempre a aquesta introducció. Fins i tot en el moment de més felicitat hi havia algun punt amarg disposat a maridar sabors i a apoderar-se de la sensació final al paladar.

¿I la gent que viu molts anys amb els peus posats a sobre d'aquest sòl sense cremar-se (alguns hi caminen descalços i ben tranquils)? És cert que n'hi ha un munt. Us ho hauran d'explicar ells. Potser soc un fluix. Jo ho he fet durar nou anys i al final puc dir que ho he vist. Sé com és l'esport professional per dins. He vist la bella i la bèstia, perquè les dues van juntes i no saps mai amb quina et morreges (amb consentiment, *of course*).

No vaig ser al costat d'Ali en els seus grans moments; m'hauria encantat. Cert. Però sí que he format part d'escenes i moments que si sou amants de l'esport us interessarà saber com són. Amb el vostre permís, us ho explico.

CREMAT

«I tu, per què te n'has anat del bàsquet? Si estaves tan ben considerat i era una feina molt bona, i viatjaves i tenies un bon sou, i...»

La pregunta s'ha repetit i repetit durant mesos sense que la meva resposta hagi aconseguit satisfer la curiositat de qui me la formulava; i qui m'ho ha plantejat, familiars inclosos, sempre amb una cara que podria aparèixer en un tutorial d'actuació per definir el concepte de «perplexitat». Sovint passa —cada dia més, em temo, per desgràcia— que algú ja té una opinió totalment acabada i t'interpel·la simplement per confirmar el que pensa. I si el que li dius desmunta el que creu, ja et deixa d'escoltar ben aviat per replicar-te a la velocitat de la llum i pensa —per algun motiu que se m'escapa— que la seva opinió és més important que la teva. I arriba un punt d'aquestes converses en què ja no saps si el que fas és escoltar una altra persona que t'explica com estàs tu, que ets, en teoria, el que ho hauria de saber.

Al bàsquet vaig fer amics per a tota la vida. Gent que sempre viatjarà amb mi. No em tractaran millor enlloc, tot i que he de dir que el meu cap al *Diari d'Andorra*, l'Ignasi de Planell, s'ha instal·lat en el meu cor per sempre i pels mateixos motius pels quals hauria de dir-ho del Gorka Aixàs o el Francesc Solana.

I aleshores? Per què he marxat del bàsquet? I anant més lluny, per què me'n vaig anar del *Diari*? Doncs perquè les coses no són per a sempre. Tan obvi, tan complex. Arriba un moment en què sents que has de canviar per poder seguir sent tu. Perquè estem fets de moltes capes de pintura i pensar que la que portes ja és la darrera no és gaire bo. Arribarà un dia en què tindré la meva última feina, segur, però ja arribarà. De moment, no.

I en el cas del bàsquet, en què admeto que podria haver durat una mica més, em vaig cremar. Tal com sona. Jo sol. En soc el responsable únic. No vaig voler viure amb cautela una feina que, segons tothom que l'ha desenvolupat abans, és terriblement absorbent i addictiva. No vaig saber llegir cap dels senyals que m'indicaven que la velocitat no em deixava veure el paisatge.

Us faig un relat de com recordo el que m'ha passat. I, ho lamento, no el podreu catalogar com un manual per evitar que el que em va passar a mi us passi a vosaltres. De fet, és probable

que, un cop hàgiu llegit com m'he cremat, us vinguin ganes de fer-ho a vosaltres. És normal, el món de l'esport professional és així de bonic i així de *cabró*.

4 de març del 2023, prop de les nou del vespre. El MoraBanc Andorra acaba de derrotar per 97-89 el Zunder Palència en un partit vibrant en un pavelló ple fins a la bandera. Ha estat un d'aquells duels que es recorden per com l'afició ha entès el que hi havia en joc, ja que ens enfrontàvem amb l'equip que ens discutia —i seguiria discutint fins a la penúltima jornada— el lideratge de la lliga des del primer dia, el conjunt que ens havia derrotat al seu pavelló en la final de la Copa Princesa i que també ens havia guanyat a la primera volta. Bona part del futur de la temporada passava per aquells quaranta minuts de bàsquet elèctric.

El matx ha estat a cara descoberta, sense reserves per part dels dos equips, i al final, en l'intercanvi de cops, n'hem tingut una mica més per repartir. No gaires però sí una mica més. El rival ha estat duríssim, ens ha portat al límit i, per un punt, ha salvat l'*average* particular. En aquell moment era el petit regust amarg d'una nit rodona per la importància de la victòria i per l'ambient de gala de la nostra «Bombonera», que ha estat

a l'altura, o per sobre, dels millors moments de l'era ACB.

Un cop acabat el partit em toca compartir l'alegria a les xarxes —és la meva feina, soc el gestor de continguts— perquè qui l'ha viscut el torni a viure —i són milers— i perquè qui no l'ha presenciada pugui gaudir de la impressionant festassa que hi ha hagut. Tinc imatges boníssimes —vídeos i fotos— entre públic i jugadors i algunes entrevistes ben divertides. També s'han de penjar les rodes de premsa, compartir-les i fer la crònica. Aquella nit no ho sabem del tot però acabem de posar una paret mestra en l'edifici de l'ascens a l'ACB, que aconseguirem tres mesos després. Tampoc no sap el Palència que serà l'altre equip que pujarà. Sí que és veritat que el nivell que transmet el partit és molt alt i això et dona informació. Particularment tinc la sensació que el rival ens ha portat a fer un matx sensacional per poder guanyar. Amb una actuació només normal hauríem perdut.

4 de març del 2023, prop de les nou del vespre. Estic assegut al meu despatx a les oficines del club. No queda ningú més. La resta ja han anat a celebrar o fer el que més els ha convingut. I fan molt bé. He de resoldre la feina que em queda. Però abans... em torna a passar. Ploro. Ploro sense saber per què i sento una gran tristesa. Em caragolo sense saber per què. La respiració canvia

el ritme habitual pel del gemec. Adults i criatures ens asseblem molt quan plorem.

No em passa sempre però els darrers mesos ho he viscut uns quants cops. Els primers em vaig preocupar una mica; després, com tot allò que ja coneixes, ho deixes passar i al cap d'uns minuts s'escampa. T'aixeques, vas a la lavabo, et rentes la cara i et poses a fer la feina. Atropellat per un tren d'alta velocitat, però sempre acabes trobant una miqueta d'energia per fer el que has de fer tirant d'experiència més que de cap altra cosa.

Et fa una mica de pena veure't així. Estàs a punt de tornar a plorar. Però controles les rèpliques. I acabes la feina —una part, perquè si portes el telèfon a sobre sempre treballes. La Gemma m'espera perquè vol que sopem plegats. Jo no en tinc gaires ganes però endavant. Tenir una parella amb llum ajuda molt a superar els moments foscos. Tenir una dona tossuda —i pacient— pot arribar a ser decisiu perquè aquestes crisis vagin passant sense haver de travessar límits dramàtics i quedin emmarcades en aquests problemes del Primer Món que assetgen moltes persones.

La meva dona aguanta l'estona llarga de mirada perduda, de respostes amb monosíl·labs i de *drama-queen* amb què la sotmeto cada cop que ens trobem en una d'aquestes circumstàncies. Em sento molt culpable i en aquests moments desitjaria que ella tingués un altre cercle d'amistats

que li permetés gaudir d'una nit que ella vol celebrar perquè és una fanàtica de l'equip i està molt contenta. I jo no puc. Estic fastiguejat de tot i de tots.

Miri on miri. Busqui on busqui en el meu repertori. Estic atrapat, però la meva dona insisteix amb una habilitat que jo no he tingut mai. Estant. Simplement estant i esperant. I a poc a poc, torno.

La nit del 4 de març del 2023 seré capaç d'acabar bé el sopar i fins i tot anar després a un local amb música dels vuitanta on em trobaré bona part del cos tècnic amb l'entrenador al capdavant. Després us parlo del Lezkano.

Al que em passa darrerament li han posat un nom d'aquells en anglès (a tot hem de posar noms d'aquests). Tinc la síndrome del *burn-out* —o com es digui. Estic cremat de la feina. He estimat tant el que he fet al Bàsquet Club Andorra, m'hi he identificat tant, m'hi he tirat tant de cap, que he fet la volta al marcador. De tantes ganes d'anar cada cop més lluny en aquest projecte laboral, m'he perdut i no trobo la sortida, i ara n'estic tant fins als collons que cada dia soc una bomba a punt d'explotar. Sé que així llegit tot sona molt teòric però no és una sensació que em recorri i prou. No és una picor que passi amb una crema. No és només que plori. Tinc símptomes físics cada dia més visibles. Em marejo de tant en

tant, d'estar a punt de caure més d'un cop. I la freqüència i la intensitat dels episodis són el que em porten a no tenir cap dubte que el que em passa és això. És la feina.

També estic agafant una fòbia nova que em resulta penosa d'acceptar perquè va totalment en contra de les meves conviccions: m'agredeix l'entusiasme que em rodeja. La gent que m'envolta a la feina viu el dia a dia amb energia positiva i cada demostració que me n'arriba em fa sentir com un gos sentint els petards el dia de Sant Joan.

Em sento insultat per la seva alegria; i al mateix temps, miserable per no poder-la compartir. I me'n culpo. I els culpo a ells. I és un bucle que hi ha dies que centrifuga molt de pressa. La majoria de les vegades aconseguixo que tot això faci via dins les meves entranyes, que ho encaixen com bonament poden, però hi ha dies que la merda decideix flotar. I la bona gent amb la qual treballo veuen o intueixen que no vaig bé. No m'ha anat mai el paper de cínic però és on soc. Estic cremat i passo el meu pitjor moment professional. Tal com sona. Amb cinquanta-tres anys. I em succeeix en una feina en què he estat immensament feliç. Ja us aviso que les contradiccions són una constant d'aquest llibre.

El més normal és que t'hagis apropiat al llibre perquè t'agrada el bàsquet —i el club—, perquè em coneixes o potser perquè tens curiositat per la feina que feia. Els motius pels quals no podia seguir treballant al BCA —i no podia— te'ls miro d'explicar en aquest capítol. I tenen a veure tots amb com els humans som incapaços de frenar-nos.

Davant de múltiples opcions que et planteja la vida, i a pesar de veure els llums d'alarma, no sempre triarem el més sostenible o el que més tranquil·litat ens pot aportar. No dic que tots siguem iguals però si la vida et posa al davant un repte tan bonic com el que representava la feina al bàsquet per a mi, per què no viure-la com si el món s'acabés cada dia? Per què no? La raó diria: perquè el món no s'acaba i si ets capaç de separar feina i vida, les dues s'acabaran entenent. Gràcies, però no. Posa'm un altre tequila de *pick and roll*.

Jo et diria que al mateix temps que et detallo i t'explico el patiment amb què he acabat la meua trajectòria al bàsquet no sé si és possible recollir amb paraules l'emoció que és viure el que he viscut i com ho he viscut. I, per contradictori que pugui semblar, ho recomanaria absolutament. Fins i tot incorporant-hi la mala experiència del darrer tram. Molt millor haver de travessar un amarg desamor després d'haver-te enamorat que

viure sense haver-te enamorat mai. M'he fet mal?
Sí. I? És la vida.

El Natxo Lezkano? Som-hi. Estiu del 2022 — juliol, crec. Cafeteria Ocell de Foc, mig matí. Tots dos fem un cafè perquè ens anem coneixent una mica. El president ens ha dit que el tècnic i jo ens hem d'anar trobant. Des del meu lloc, per saber fonamentalment les manies que pot tenir un nou entrenador i com m'hi he d'adaptar perquè la feina surti i estiguem a gust. Des del seu, soc una eina més per descobrir on ha anat a treballar i les particularitats que tenen el club i el país.

—*Lo primero que te tengo que decir es que estás en shock.*

—*¿Cómo?*

—*Estáis todos en shock en el club, Gabi. Se os nota un montón.*

—*Joder, Natxo, me esfuerzo mucho en que no se note, sobre todo cuando estoy contigo.*

—*Lo sé pero se nota. Piensa que esta temporada vendremos muchos jugadores nuevos y yo, y todos venimos con una ilusión de la hostia. No podéis estar en shock por el descenso, puedo entender el disgusto pero ahora hay que ilusionarse ya con lo que viene. Todos.*

La conversa amb el Lezkano va ser rellevant per a mi i crec que en el meu cas em va fer ser

conscient que calia apujar el meu mínim denominador comú per poder tirar endavant la feina d'una temporada 2022/2023 en què l'objectiu era l'ascens de categoria. Trobo que ho vaig aconseguir. No del tot perquè no he estat ni remotament a prop de l'energia que tenia els primers anys al club però penso que he pogut donar un mínim que ha resultat positiu.

La xerrada amb el Lezcano em va deixar preocupat sobre la possibilitat de ser negatiu. En cas d'haver estat així, me n'hauria anat, a mitja temporada, si hagués estat necessari. Per tant, sempre que m'he hagut de «fregar» amb l'equip 2022/2023 he mirat de sumar. El que es pugui. Si és una dècima, doncs bona és. A les oficines, com us he dit abans i per pura acumulació de més moments, no ho vaig aconseguir i molts dies vaig restar més que he sumar. Ho lamento però ja està fet. Els meus companys i companyes ho han hagut d'aguantar.

El dia que em vaig veure a soles amb el Lezcano jo ja havia fet vacances i la pretemporada havia engegat amb les clàssiques presentacions de jugadors, revisions mèdiques i amistosos. Em sentia en marxa. No pletòric però sí en marxa. Imagineu com estava jo si el Lezcano em deia a boca de canó: «*Estás en shock.*»

Hem de retrocedir dos mesos endarrere. Maig del 2022. Fa quatre dies que hem baixat de categoria. Dedicaré un capítol a parlar de com vaig viure aquell dia. De com el recordo i del que vaig sentir. Ara anem directament a les conseqüències que allò va tenir en mi. El dissabte 14 de maig vam baixar. El diumenge 15 me'l vaig passar treballant sense saber gaire bé per què, però em va semblar que els nostres canals havien de distribuir una idea de futur travessant el mar de laments i llàgrimes del dia anterior. Va ser pur egoisme: estant ocupat, menys temps tenia per pensar. Del dissabte al diumenge gairebé no vaig dormir. Del diumenge al dilluns 16 dues o tres hores mal comptades. Del dilluns 16 al dimarts 17 no vaig dormir gens. Em vaig passar la nit al llit amb els ulls oberts. Donant voltes i més voltes a una mateixa idea.

He de marxar. No puc més. He de marxar. No puc més.

Aquell dilluns, a la feina, a casa amb la dona o parlant amb la família, devia mantenir converses i fins i tot devia resoldre temes, atendre trucades, però era impossible apagar el missatge que rebotava de paret a paret del meu cervell. He de marxar. No puc més.

I quan el dimarts vaig arribar al club sabia que seria impossible allargar massa més aquella agonia sostinguda i permanent. Per a mi i per

honestedat. Però al mateix temps (ep, una nova contradicció) sentia que marxar dos dies després que s'hagués consumat el descens era una terrible deslleialtat cap al club i cap a persones que m'havien ofert total confiança i amistat.

He de marxar. No puc més. Pum, pum, pum. Amb ritme siderúrgic el missatge serpentejava el meu cervell ben còmodament i trobava els millors aliments possibles en la meva inestabilitat. Per què no podia més? Què m'havia passat, per no ser capaç de seguir?

Us ho explicaré, i també queda repartit en altres capítols del llibre, però el que és segur és que els meus motius no servien per a una altra persona. No tenen res d'objectius i tots poden ser contestats des de la distància aplicant arguments com la maduresa o la responsabilitat. Però no us enganyo: no podia més, estava sec, desèrtic, mort per dins. Havia de sortir d'allà immediatament. I quan algú està així no ha d'escoltar res més que aquesta crida. I marxar. Jo no ho vaig fer. Ara us explico com va anar però abans exposaré per què estava així.

Una primera raó crec que cal buscar-la en el desgast. Sona simple i poc sofisticat però he tingut una feina que per estar ben feta requereix atenció els set dies de la setmana. I em va passar el pitjor que et pot passar si, a la llarga, et vols protegir de la potencial capacitat d'«abrasió»

d'una feina així. Durant molt temps em va arribar a divertir haver d'estar sempre connectat als impulsos, arrencades, descansos i emocions diverses que transmetia el Bàsquet Club Andorra. No vaig saber veure que la meva diversió era la mateixa que sent un heroïnòman cada cop que la xeringa li envia el verí a la vena. Hi ha coses a la vida que són enormement recreatives mentre et van destruint a poc a poc. L'ego, a més, sempre té gana i a mi aquesta feina em va donar molt reconeixement des del primer dia. Aquesta feina és psicotròpica? Sí, ho pot arribar a ser.

El desgast té un origen a no saber posar límits i en altres aspectes. El mateix repte que he afrontat aquests anys no hauria estat, ni de lluny, tan inflamable fa vint anys. Les xarxes socials ho canvien tot. La vida ens planta al davant invents que van amb els temps, i aquesta és l'era del telèfon intel·ligent i de les xarxes socials. En el gir més antològic de la meva «cremamenta» personal, les xarxes socials, que tants cops van servir per apujar-me l'autoestima transportant els continguts que feia, es van acabar convertint en una condemna permanent. La polsera d'un presidiari que està de permís fora de la presó però que sempre està localitzable.

Sé que han fet i poden fer el bé, les xarxes socials. Ho admeto. Però escolteu, una pistola pot servir per salvar tota la teva família un dia però

també perquè la matin. El tema és qui la dispara i per què. De pistoles, potser n'hi ha massa al món; en alguns moments es debat sobre això, però el que és segur és que tothom té telèfon intel·ligent i els fem anar molta estona. No és el primer cop que ho escric. En la història de la humanitat hem estat més idiotes que ara, probablement, però la distància entre la idiotesa d'ara i la llestesa que ens pensem que tenim no ha estat mai tan gran. A mi aquesta feina —i és una patologia que he anat notant com empitjorava dia a dia— m'ha tornat una persona amb molta més dificultat per enfocar-me, per llegir, per tenir una conversa, etc. Aquest llibre no deixa de ser un petit exorcisme. Resumint, crec que les xarxes socials són una càries gegant en la nostra civilització, i si no millorem l'educació de les criatures al respecte, quan ens en voldrem adonar ja no tindrem dents.

Per acabar, és difícil de dir el pes que això tenia aquell mes de maig del 2022. Potser decisiu. Les persones tenim una personalitat determinada, una experiència que ens ajuda i unes cartes per jugar en cada moment. Una persona molt preparada no reacciona igual davant d'un problema amb quinze anys que amb quaranta i la manera com articuli un posicionament també dependrà de les opcions que tingui.

En aquest cas, l'esport professional és una muntanya russa d'excessos en què, tot sovint, les

percepcions d'una feina ben feta o d'una de catatròfica poden venir del caprici d'una sola acció. Un segon ho pot canviar tot. Aquest precipici sosté bona part de la passió que genera l'esport, perquè la incertesa atrapa milers de milions de persones. I també és dur d'encaixar quan veus com gent que estimes pateix de veritat. És foc real, el que hi ha. Els jugadors, en calça curta, juguen a bàsquet i quan s'ha acabat un partit, l'un ha fet més punts que l'altre. Però quan vius la destitució d'un entrenador que és amic teu —l'Ibon— i mires de sostenir-lo mentre plora, quan sents que has estat incapaç d'ajudar com necessitava el següent entrenador —el David Eudal—, que resulta que encara és més amic teu, i quan constates amb la brusquedat d'una hòstia del Mike Tyson que tot s'ha acabat i hem baixat a la LEB OR, simplement no tens res més. No pots més, és massa patiment. No en vols més i vols marxar corrent. On sigui, però a un lloc on aquesta feina dels collons no pugui trobar-te. Això sents.

—No puc més, Gorka. Em sap un munt de greu però estic sec, buit. Plego. El millor que podem fer és planejar des d'ara mateix una transició cap a una altra persona que podrà portar la comunicació a la LEB i així es podrà preparar per tornar a l'ACB.

Aquell matí del 17 de maig del 2022 la veu em sortia ferma però el cos em tremolava al despatx

del president, el Gorka Aixàs. No pas perquè el president m'intimidí, al contrari, però era un moment transcendent. M'estava acomiadant d'una feina a la qual m'havia dedicat en cos i ànima els darrers vuit anys.

—Jo crec molt en les etapes, Gorka, i aquesta ha estat preciosa i ha durat vuit anys. Però fins aquí.

Potser van ser tres o quatre segons, però el Gorka va trigar a contestar-me. I quan va respondre va anar exactament en la direcció que esperava d'una persona que, a diferència de mi, no té discussions pel plaer de tenir-ne sinó pel plaer de guanyar-les.

—Mira, ara no pot ser, això. No puc tenir aquesta conversa amb tu tres dies després d'haver baixat. Entenc que estiguis així però agafa i marxa una setmana. Fes el que et doni la gana. No vull saber res de tu en una setmana i no em toquis els collons amb missatges o trucades.

—Gorka, no puc més, *tio*. Me n'he d'anar.

—Doncs això mateix, marxa i no em toquis els collons. T'he dit una setmana però com si vols que siguin deu dies. Fot el camp d'una vegada.

I me'n vaig anar.

El dia abans ja vaig mig filtrar les meves intencions al GM, el Francesc Solana, i em vaig fixar per la seva reacció que a pesar de la meva determinació no seria fàcil marxar.

Al llarg de nou anys, Gabriel Fernàndez ha estat el *community manager* del Bàsquet Club Andorra. Després de gairebé una dècada dedicada a l'entitat, el 2023 se'n va desvincular perquè, literalment, havia acabat cremat. I hom es pregunta: com pot ser que algú que rep l'encàrrec de fer la feina de la seva vida finalment n'acabi tan cremat que l'hagi de deixar tant sí com no? Gabriel Fernàndez ens ho explica a cor obert i ens narra els moments més importants del club en els darrers anys, del descens a la LEB OR o l'ascens a l'ACB passant per viatges d'Eurocup, destitucions, relació amb els jugadors i el cos tècnic i un llarg etcètera que permet conèixer fins a l'últim detall del dia a dia d'un club a l'elit del bàsquet.

